

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska (spr.)

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

przy udziale Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Hildebrandt

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r.

sprawy **P. K.** oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 244 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim

z dnia 2 października 2014 roku, sygn. akt. II K 282/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Wielkopolskim do ponownego rozpoznania.

Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim, wyrokiem z dnia 2 października 2014r., wydanym w trybie art. 335 § 1 k.p.k. w sprawie o sygn. akt II K 282/14, uznał oskarżonego P. K. za winnego tego, że w dniu 4 lipca 2014r. o godz. 7.00 w miejscowości G. g. G. W. w woj., (...) kierował rowerem pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim sygn. akt II K 425/12 zakazu kierowania rowerami w okresie od 22.11.2012r. do 22.11.2014r., tj. występku z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy, przychylając się do uzgodnień poczynionych pomiędzy oskarżonym i prokuratorem, wymierzył P. K. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby i zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Apelujący zarzucił rozstrzygnięciu :

1. obrazę przepisu prawa materialnego – art. 70 § 2 k.k. – polegającą na jego niezastosowaniu i nie zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego P. K. na okres próby 3 lat, podczas, gdy oskarżony jest osobą młodocianą i zastosowanie powyższego przepisu było obligatoryjne,
2. obrazę przepisu prawa materialnego – art. 73 § 2 k.k. – polegającą na jego niezastosowaniu i nie oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora sądowego, podczas, gdy oskarżony jest osobą młodocianą i zastosowanie powyższego przepisu było obligatoryjne.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec P. K. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3 oraz oddanie go pod dozór kuratora sądowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się konieczna, a podniesione w niej zarzuty słuszne. Sąd nie podzielił jednak wniosku apelacji i uznał, że dokonanie w trybie odwoławczym w zaskarżonym wyroku stosownej zmiany jest niedopuszczalne.

Bezspornie P. K. w chwili czynu, a zatem 4 lipca 2014r. nie miał ukończonych 21 lat (wiek ten osiągnąłby w dniu 25.10.2014r.), zaś w czasie orzekania w pierwszej instancji nie miał ukończonych 24 lat. Tym samym, zgodnie z art. 115 § 10 k.k. był sprawcą młodocianym.

Rację ma oczywiście prokurator, iż wobec sprawcy młodocianego, zastosowanie muszą znaleźć przepisy art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. (minimalny okres próby przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności musi wynieść 3 lata i obligatoryjnym jest oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego). Wyrok Sądu Rejonowego, skazujący P. K. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata próby, przy braku rozstrzygnięcia o oddaniu go pod dozór kuratora sądowego, zawiera błędy, które powodują, że orzeczenie w takim kształcie nie może się ostać.

Obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych, co ma miejsce w niniejszej sprawie, bowiem nie sposób czynić Sądowi Rejonowemu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe wywody, uznając zarzuty podniesione w apelacji prokuratora za zasadne, Sąd Okręgowy musiał zaskarżony wyrok uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Zmiana wyroku wydanego przez Sąd pierwszej instancji w warunkach konsensualizmu procesowego jest bowiem możliwa przed sądem odwoławczym tylko w sytuacji, jeżeli strony wyrażą ponownie zgodę na wymierzenie kary na nowych warunkach. Brak takiego porozumienia w sytuacji, gdyby sąd odwoławczy uznał argumenty apelacji prokuratora za uzasadnione, musi prowadzić do uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (vide: wyrok SN z 8.10.2009r. V KK 29/09). W związku z tym jednak, że do rzeczonoego porozumienia między oskarżonym a prokuratorem na rozprawie odwoławczej w niniejszej nie doszło z tego prozaicznego powodu, iż oskarżony nie był obecny na rozprawie, brak jest, w ocenie Sądu Okręgowego, przeszkód, by przy ponownym rozpoznaniu sprawy skorzystać w dalszym ciągu z instytucji opisanej w art. 335 § 1 k.p.k., po dokonaniu oczywiście stosownych modyfikacji w zakresie kary, która miałaby zostać wobec oskarżonego orzeczona (vide: wyrok SN z 12.04.2011r. II KK 69/11). Sąd ponownie orzekający w sprawie winien mieć na uwadze fakt, iż w przypadku rozważenia wymierzenia P. K. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wydłużeniu, w stosunku do pierwotnego wniosku, ulegnie okres próby, a oskarżony będzie musiał być poddany dozorowi kuratora, w związku z czym utrzymanie kary na poziomie 6 miesięcy pozbawienia wolności spowoduje zwiększenie surowości ukarania oskarżonego, być może nawet w sposób niewspółmierny do winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu występkę.

SSO Agata Adamczewska